



ძართული ციკვიბი და სიმღერები ჩვენი ისტორიის ანარეკლია, ამიტომაც, სიმღერა „ჩაკრულო“ მშვიდად, გულის ძგერის გარეშე რომ ვერ ვისმენთ. ალბათ, ეს ის ძალაა, ძალა ჩვენსა და წინაპართა შორის უწყვეტობისა, რომელიც გვაუწყებს და გვახსენებს ჩვენი ერის გმირულ ისტორიას. იგივე იტყვის ცეცხლოვანი ცეკვებზე, რომელშიც ნათლად ჩანს გაუთავებელი ბრძოლები და სიმტკიცე ერისა. სულიერმა გაუტყულობამ გადაარჩინა ჩვენი ქვეყანა – „მაშული, ენა, სარწმუნოება“. საოცრებაა, მუდმივ ბრძოლებსა და ქარცეცხლში გამოვლილმა ქვეყანამ როგორ შექმნა უნიკალური თვითმყოფადი კულტურა, დიდებული დამწერლობა, მსოფლიო მნიშვნელობის მეცნიერება და ხელოვნება, სახელოვანი სპორტული სამყარო. ეს ის ერი, რომელსაც მსოფლიოში თითქმის ჩამოსათვლელთა შორის საკუთარი ანბანი რომ გააჩნია, ეს ის ერი, ასე ათასმა ქართველმა მართლმადიდებლობის შეურაცხყოფას და შელახვას სიკვდილი რომ ამჯობინა, ეს ის ერი, რომელსაც საკაცობრიო ისტორიაში თავისი წვლილი რომ შექმნა და დღესაც შეაქვს. იგი წმინდა ნინოს ვაზის ჯვრით კურთხეული ქვეყანაა, რომელიც დღეს აშენებს ჭეშმარიტ ქართულ დემოკრატიულ თავისუფალ სახელმწიფოს; მგერა, რომ ის ამას შეძლებს. ასეთი ზნეობისა და რწმენის ხალხს, განა შეიძლება, მოუწყო ჰომოსექსუალისტთა და ლესბოსელთა ალღუმი და მისი პროპაგანდა? ეს სრულიად გაუგებარია და ვისაც ეს სურს დაამკვიდროს საქართველოში, მან უნდა იცოდეს, რომ ეს ძალადობის ფორმაა და, რბილად რომ ვთქვათ, დანაშაულია. საქართველო რუსთაველის ქვეყანაა, მზიური, ვაზისა და სიჯანსაღის ქვეყანა, და ვერასოდეს შეეგუება არაჯანსაღ, ავადმყოფურ მამაკაცთა ურთიერთობებსა და მტლამტლამის დემონსტრირებას. საქართველო ტრადიციის ქვეყანაა და მისთვის ეს მიუღებელია, ამიტომ ნურავის უკვირს სამღვდელოების აღშფოთება ამ ალღუმის გამო. როცა საქართველოს მძიმე დღეები ჰქონდა და უჭირდა, რომ იყო თუ ჭირი, ერი და ბერი ყოველთვის ერთად იდგა. როცა დღეს ჩვენს სამშობლოს მზაკვრული ფორმით უტყვევებს, სამღვდელოების შეშფოთება და ხალხთან დგომა ბუნებრივია. გაისხენთ თვედორე მღვდლის ქმედება და გაისხენთ ქათვან წამებულს. მაშინ იტყვიან და დარწმუნდებიან, რომ აუცილ საუბრები ტრადიციის უარყოფაზე, სამღვდელოებაზე, რომელიც წინ აღუდგა ალღუმს, სიბევე და ქარაფშუტობაა. უფრო რიდიტა და პატივით გემართებს საუბარი ღვთის მსახურთა და დედუკლების მიმართ.

17 მაისზე საუბარი უნდა დამთავრდეს, ხალხის მოთხოვნა, რომ არ სურს ქვეყანაში დაამკვიდროს ჰომოსექსუალთა და ლესბოსელთა ალღუმი, კანონმა უნდა გაამყაროს და დაუსვას ნერტილი. დემოკრატიის არსი ხალხის ნებაშია.

საოცრებაა, რაში ვხარჯავთ დროს, რაზე ვკამათობთ, როცა ყოველი წუთი დასანანია, რადგან საფიქრალი გვაქვს, როგორ გადავარჩინოთ ეს გავერანებული ქვეყანა; მით უმეტეს, როცა ვიცით, სახარბიელო მემკვიდრეობა არ მიგვიღია. ვერც ამას მივიღებდით წინა ხელისუფლებისაგან, რომ არა ბატონი ბიძინა ივანიშვილი, რომელმაც ქვეყანა გამოგლეჯა ხელიდან ნაცმოძრაობის ხელისუფლებას, სასტიკად დაამარცხა არჩევნებში იგი და ამ გზით მოიპოვა გამარჯვება. დიას, მოვიპოვეთ გამარჯვება მაგრამ ყოველივე ამის შემდეგ



ნათლად ჩანს, რომ ჩვენი დღევანდელი არაა ადეკვატური იმ წინა საარჩევნო პათოსისა, რომელიც გვახსოვს. საზოგადოება ელოდა ქვეყნის თვისებრივად შეცვლას, და რადგან დემოკრატიულ სახელმწიფოს ვაშენებთ, პარლამენტისაგან ელოდა სამართლიან შეფასებას, მართალ სიტყვას წინა ხელისუფლების რაობაზე, მით უმეტეს, რომ დღევანდელი საპარლამენტო უმრავლესობა, ოპოზიციაში ყოფნის დროს, წინა ხელისუფლებას ქართული სულიერების მტრებად და კრიმინალებად აღიქვამდა.

მსურს, შევასწავლო პარლამენტარებს: ნაცვლად ამგვარი მოლოდინისა, მოხდა ის, რომ მაგანის შემოგდებული ზედაპირული კოპაბიტაცია უფრო ძლიერი გამოდგა, ვიდრე ხალხის თქვენდამი ნდობა, ხალხისა, რომელმაც ავირჩიათ და თქვენგან სამართლიანობას ელოდა. თქვენ, დღევანდელი ხელისუფლება, იმისათვის, რომ არ დაგბრალდეთ პოლიტიკური დევნა, ყოფილ ხელისუფლებას იმ მძიმე დანაშაულებზე, რომლებიც ჩადენილი აქვთ, პასუხისმგებლობას არ აკისრებთ და არ უყენებთ ბრალდებას. პირიქით, პარლამენტი ცდილობს, ნაცმოძრაობა, როგორც პარტია, გადაარჩინოს. არჩევნების წინ ქართველ ხალხს ბრძენ ხალხს უწოდებდნენ, და იქნებ ვინმეს ჰგონია, რომ ამ მოკ-

## მერაბ ბერძენიშვილი: არა პროკონსულს, არა სირსხვილი, მოგონილი კოპაბიტაცია და განუღილი დუმილი...

ლე დროში ქართველმა ხალხმა გონიერება დაკარგა და კოპაბიტაციის გაუმართლებელი ლოგიკა იწამა? ესეც მოგონილია, როცა ვამტკიცებთ, რომ ხელისუფლების სავერდოვანი გადაბარება მოხდა, ნურას უკაცრავად, საზოგადოებას კარგად ახსოვს, რა სავერდოვანად იქცეოდა სპეცრაზმი ხაშურში, რა ხდებოდა სამეგრელოსა და კახეთში. გავიდა დრო და ამ დროში ნაციონალურმა პარტიამ უამრავი სიამე ჩაიდინა, და ვინ იცის, კიდევ მომავალ არჩევნებში რას ჩაიდენს. საზოგადოება ამაზე პასუხს ითხოვს და თქვენ განვილი დროში ამყოფებთ მას, ისედაც ნერვებდაწვევით ხალხს დუმილით უბახებთ. როცა ბატონმა დავით უსუფაშვილმა მკვეთრი განცხადებით უბახუნა დასავლეთს, ეს იყო ჩვენი ქვეყნის პარლამენტის ღირსება და დემოკრატიულ პრინციპებზე მდგარი თავისუფალი სახელმწიფოს ჭეშმარიტი პასუხი. ეს ხალხმა დადებითად შეაფასა. მაგრამ მიუხედავად ყოველივე ამისა, ქართული საქმის გადასწვევად ამერიკის შეერთებული შტატების ელჩთან ოპოზიციურ პარტიათა ლიდერების შეხვედრაზე, სადაც ირჩეოდა წინასაარჩევნო პერიოდი, არავის გაახსენებია „ჩვენი თავი ჩვენვე გვეყუდოდეს“. ამ საქციელმა საბოლოოდ დააქინა ისედაც ხელგანწვდილი და შეურაცხველი ხალხი. და ასე თუ გავაგრძელებთ, ჩვენი ხალხის ღირსება და სიამყვე ქართულ ცეკვებსა და სიმღერებში სამუზეუმოდ დარჩება. გაუგებარია არჩევნებიდან არჩევნებამდე არჩევნებზე საუბარი, ამას ემატება სატელევიზიო გადმოცემები, ერთმანეთის ლანძღვა და დავა, ვის იჭერენ, ვის უშვებენ, ყველაფერი აწვობილია სკანდალზე. ძვირფასო ქართველებო, პატარა ბავშვები შეიბრალეთ! ჯერ იყო და ბრაზილიურად გავზარდეთ, დაბალი მსატრული ღირებულების სერიალებით, რომლებიც არაფერს ახწავლიდა, ურთიერთუპატივცემულობის, სიბოროტისა და ყალბი სიყვარულის გარდა. კომერციის გამო ახალგაზრდობას ვწირავთ, თურქული სერიალების შემდეგ, ალბათ, ინდოეთისა და ინგლისის, თუმცა არა, ეს უკვე იყო, ინდოელები ახლა გაყიდულ ქართულ „მინებს“ ამუშავენ. ისიც გაუგებარია, რატომ დავიწყეთ პრესაში ფართოდ საქართველოს მოლაღატე გათათრებულ მეფეთა სიების გამოქვეყნება. დღეს მომავალი თაობის დიდი ნაწილი, სამწუხაროდ მოკლე-

ბულია ისტორიის ცოდნას, ამიტომ მართებული იქნებოდა, პრესაში გაგვეხსენებინა იმ მეფეთა სახელები, რომელთა სიბრძნემ და გმირობამ საქართველო დღემდე მოიყვანა.

ყოველივე, რაც ხდება, ჩვენი კულტურის დაცვამაზე მეტყველებს. კულტურას, ლიტერატურასა და ხელოვნებას ებრძოდა მძაფრად წინა ხელი-სუფლება. დროა, დავიბრუნოთ ჭეშმარიტი ხელოვნება. დღეს ხელოვნება პრიორიტეტული უნდა გახდეს, ამას ნათლად წარსულიც გვეუბნება. საკმარისია, ერთხელ დახედო მუზეუმში გამოფენილ თამარის ჯვარს და შეიცნობ საქართველოს სიდიადეს. დროა, ხელოვნების სახელით განეული ყოველი მდარე, ზედაპირული, მომაკვდინებელი საქმიანობა ჩამოვაშორეთ ახალგაზრდობას, სხვა შემთხვევაში ეს სენი გამრავლდება და იზივებს მათში დადგმული სპექტაკლის - „ხანუმას“ მსგავსი არარაობა.

ჩვენი პარლამენტის უმრავლესობაში არიან ქვეყნისთვის თავდადებული და პატრიოტი ადამიანები, ინტელექტუალები, საქმის მცოდნენი და გამოცდილი პოლიტიკოსები. იმედს ვიტოვებთ და გვჯერა, რომ ამ პრობლემებზეც გაამახვილებენ ყურადღებას. მაგრამ არიან ისეთებიც, რომლებსაც საკუთარი კეთილდღეობის გარდა, არაფერი აწუხებთ. როცა პარლამენტის სსდომების გადმოცემას შევყურებ, თვალწინ მესატება კურორტ „ჯისლაგოდსის“ თეთრი დარბაზი, სადაც დამსვენებლები პროცედურებს იღებდნენ; როდესაც ახლო კადრით გადმოსცემენ, ზოგიერთს ისეთი განცხრომა და თვითმამყოფილება ეტყობა სახეზე, რომ ასე მგონია, ფეხებთან მიწერალური წყლით სავსე ტაშტი უდგათ და შიგ ნებავრად ფენებს ატყაპუნებენ. სწორედ ასეთების გამოა, ქვეყანა გაუმარგლაყ ვანას რომ ემსგავსება, სარეველა რომ ახრჩობს. მათ, ვისაც უმრავლესობაში ჭეშმარიტად გული შესტყვიდა თავის ხალხზე და ქვეყანაზე, სასურველია, საზოგადოების მოთხოვნილებებს უბახუნონ, რას ფიქრობენ, რას აკეთებენ, რატომ არიან მათი ამომრჩეველები მუდამ ხეწნისა და მუდარის მდგომარეობაში. ნუთუ თქვენ იმას ფიქრობთ, რომ ჩვენი ზედაპირულად ვსაუბრობთ, ჩვენი ვიცი და თქვენც კარგად მოგესხენებათ, პატარა სახელმწიფოები რომ უბრალოდ უბრძოლველად ვერ შევლენ ვეება სივრცეში, სადაც დიდი სახელმწიფოები, ზესახელმწიფოები არსებობენ, სადაც არავის აწუხებს პატარა სახელმწიფოების გმირული წარსული, თუ ვინ და რა მისცა მსოფლიოს პატარა ქვეყანამ. გასაგებია, რომ საერთაშორისო თანამეგობრობის ურთიერთობის გარეშე, შეუძლებელია არსებობა დღევანდელ მსოფლიოში, მაგრამ ეს როცა ნიშნავს, მსოფლიო იმაზე ვიფიქროს, რომ არ გავანანყენოთ დასავლეთი, უბახუნოდ დავტოვოთ ჩამოსული ვილაც უსახური ჩინოვნიკები, თითის ქნევით რომ გვასწავლიან ჭკუას. დემოკრატიულ თავისუფალ საქართველოს, მის სახელმწიფოებრივ ღირსებას სჭირდება დაცვა, სხვა შემთხვევაში სახელმწიფოს სუროგატს მივიღებთ, მუდამ სხვისგან დახმარების მომლოდინე, ხელგანწვდილ ქვეყანას.

საქართველოში ცხოვრობდნენ ქრისტიან მცნების მიმდევარნი, მტიციურ ნებისა და სულიერების კეთილზუნებოვანი გაუკაცები, ღვთისმეტყველები, სათნო ქალბატონები და მშვენიერი გოგონები, ლაღი, შემართული ჭაბუკები. რომ ეს ასე იყო, ამის დასტური დიდგორის ბრძოლაა, „ძლევაი საკვირველი“. ამ საამაყო და წმინდა ადგილის თარიღი – 12 აგვისტო წინა ხელისუფლების წლების მანძილზე არ უზივია. მაგრამ, 2008 წლის 8 აგვისტოს სამარცხვინო დამარცხება ფიქრვერკებითა და ტაშფანდურით აღნიშნა, როგორც დიადი „გამარჯვება“, რაც ცინიზმა და სიმბახინჯე იყო!!! საველალა ის, რომ დღესაც არავის ახსოვს დღესასწაული დიდგორობა, „ძლევაი საკვირველი“, რომელმაც გააოცა მაშინდელი მსოფლიო და გააძლიერა ქრისტიანული სამყარო. ამ ბრძოლამ გადამწყვიტა ჩვენი არსებობის ბედი, ამ ბრძოლას მიჰყვანა დიდგორის გმირთა მემორიალი, სადაც დღეს უნდა იწვებოდეს ჩვენი ერის ღირსების განმტკიცება, ჯარში ახლად განეული ჭაბუკები აქ, ამ ადგილას უნდა იღებდნენ ფიცს სამშობლოს წინაშე; მშობლებმა და მასწავლებლებმა აქ უნდა ამოიყვანონ ბავშვები და აუხსნან ყოველივე, ბავშვობაში იწვება სამშობლოს სიყვარული. ეს ადგილი ტურიზმის გეგმაში უნდა ჩაისვას. დიდგორის ბრძოლა – „ძლევაი საკვირველი“ ქართველი კაცის სიჩაუქის, სულიერი სიმტკიცის, ჩვენი ერის სულიერი წარსულის საამაყო ადგილია. და თუ მის დამი პატივისცემის ნიშნად დიდგორობის დღესასწაულს არ დავამკვიდრებთ, მაშინ ნუ გავიკვირებთ „ელგებეტე“ ალღუმების მოძალებას.

ყოველმა ახალგაზრდამ უნდა გაითავისოს „ძლევაი საკვირველის“ მნიშვნელობა და თავისი ნიჭი, ცოდნა, განათლება და ენერჯია მოახმაროს მომავალი თანამედროვე ქართული თავისუფალი დემოკრატიული სახელმწიფოს აღმშენებლობას.